

Voorwoord

Eigenlijk ben ik helemaal geen schrijver, maar een verteller. Als ik voor moest lezen kwam ik meestal niet verder dan een bladzijde of twee waarna de fantasie met me aan de haal ging. Er volgde dan een verhaal, dat gegarandeerd niet in het boek stond, maar waar de kinderen met veel plezier naar luisterden. Bij de oudere kinderen ging het vaak niet over kabouters, heksen en tovenaars, maar over de Griekse oudheid of sprookjes uit Scandinavië, Amerika of China, met daarbij een korte uitleg over de cultuur waarin die sprookjes verteld werden. Dat ik deze sprookjes en mythen niet vertel lijkt me duidelijk. Wie over trollen, indianen en het gevecht van Apollo met de reuzenslang wil lezen moet naar de bibliotheek of de winkel.

Ik schrijf alleen over verhaaltjes, die ik aan jonge kinderen heb verteld. Elke onderwijzer kent het wel. Aan het einde van de dag hou je een paar minuten over en dan roep je vaak "Pak maar een leesboek" of iets van die strekking. Ik vertelde altijd verhaaltjes. Bij de hele kleintjes waren dat uiteraard hele lieve verhaaltjes over prinsesjes, feeën en verloren schoentjes of iets dergelijks en bij de groteren van een jaar of zes, zeven wat steviger verhalen met heksen, piraten en gevaarlijke beesten. Dit boek ligt er een beetje tussenin. Ik denk dat het voorgelezen kan worden aan kinderen vanaf vier jaar tot een jaar of acht.

*Vooraf moet ik niet vergeten mijn zoon Max te bedanken voor zijn mooie tekeningen, die hij belangeloos voor mij gemaakt heeft.
Bedankt Max.*

En verder iedereen veel plezier met het voorlezen en het luisteren naar mijn verhaaltjes.

kabouters bestaan. . . echt waar !!!

<i>Voorwoord</i>	<i>1</i>
<i>Grote mensen weten er niets van</i>	<i>3</i>
<i>Kabouters</i>	<i>5</i>
<i>In de hal van de koning</i>	<i>10</i>
<i>Bij de Koning</i>	<i>15</i>
<i>Op weg</i>	<i>19</i>
<i>Koning Stijvenatus</i>	<i>23</i>
<i>Henkie de duinkabouter</i>	<i>26</i>
<i>Piraten</i>	<i>31</i>
<i>Op zoek naar de schat</i>	<i>35</i>
<i>Gradus</i>	<i>40</i>
<i>Naar huis</i>	<i>44</i>
<i>Tina Tussendeur</i>	<i>52</i>
<i>Het spook op zolder</i>	<i>57</i>
<i>Rollebollen en lachkabouters</i>	<i>60</i>
<i>Een vreemde Kabouter</i>	<i>67</i>
<i>Nu echt naar huis</i>	<i>73</i>
<i>Prinses Loepie en Bertje</i>	<i>75</i>
<i>Prinses Stoeltje</i>	<i>80</i>
<i>Koolzwartje</i>	<i>86</i>
<i>Tinus en zijn kinderen</i>	<i>91</i>
<i>De gouden appels van de koning</i>	<i>102</i>
<i>De Duitse herder</i>	<i>108</i>
<i>Pinkie</i>	<i>113</i>
<i>Het Zilveren Meer</i>	<i>119</i>
<i>Teresa</i>	<i>123</i>
<i>Kneutertje</i>	<i>126</i>
<i>Boze Bomen</i>	<i>129</i>
<i>Hutje op de hei</i>	<i>132</i>

Grote mensen weten er niets van!

Ken je dat?

Je ligt lekker in bed en opeens zie je iets bewegen. Achter de kast of onder de stoel. Of er is zomaar iets dat heel snel door je kamer loopt. Je doet dan gauw je ogen dicht en

kruipt onder de dekens. Maar het houdt niet op. Steeds opnieuw als je kijkt zie je de schaduw van dat enge ding. Op het laatst hou je het niet meer uit en roep je zo hard als je kan: "Mààà – mááá". Als het moet zelfs twee of drie keer. Net zo lang tot mama of papa komt. En dan komt het ergste.

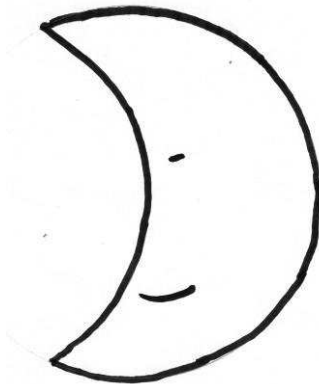
"Nee hoor, er zit geen eng beest achter de kast", zeggen ze dan, of, "Nee er is niet engs". Soms, hèèl soms zeggen ze dan het allerergste dat er bestaat. Ze zeggen dan: "Kabouters bestaan niet" echt waar: "Kabouters bestaan niet !!!". En dat is nu net helemaal niet waar. Nee, ze hebben helemaal ontzettend ongelijk, want kabouters bestaan wèl. Echt waar !!! En dan denk jij natuurlijk, dat ik het verzin. Nou, als je dat denkt, ben je al net zo dom als ik vroeger. Ik dacht toen ook dat ze niet bestonden en dat is superdom.

Net zo dom als al die grote mensen, die denken dat ze niet bestaan. En wat ook gek is. Toen ik klein was en in bed lag zag ik overal die zelfde schaduwen die jij ziet. Ik zag van alles; Engeltjes, Onze-Lieve-Heerbeestjes, spookjes (hele lieve hoor), een tovenaars en nog veel meer. En soms ... héél soms zag ik een kabouter, al weet ik niet helemaal zeker of het er een was. Hij had namelijk geen puntmuts op en dat hadden kabouters toch altijd? ... dacht ik.

Omdat mijn ouders altijd riepen dat alles wat ik zag toch niet bestond, begon ik ze steeds minder vaak te roepen. En op het laatst zelfs helemaal niet meer. Maar ik ging wel steeds vroeger naar bed. Vooral 's winters. Soms lag ik er al om vijf uur in, want dan werd het donker en wist ik dat al die figuren dan langs kwamen. Urenlang lag ik dan in mijn bed te wachten op het moment dat er iets kwam en op het laatst viel ik vanzelf in slaap. En daardoor gebeurde het: Langzaam maar zeker ging ik er ook niet meer in geloven. Tot op die ene dag, toen

Maar dat vertel ik straks. Ik heb alle verhalen die ik met kabouters beleefd heb en over kabouters gehoord heb opgeschreven ik dit boek.

En als je me straks nog niet gelooft, dan ben je net zo dom als al die volwassenen.

Kabouters

Het was herfst. Vies weer, harde wind, bladeren om je oren, dus hoog tijd voor een lekkere wandeling in het bos. Nu woon ik vlak bij de Veluwe en dat is wel een heel erg groot bos. Zoals altijd had ik weer eens op de natuur en niet op de tijd gelet. Ik had genoten van de gekleurde bladeren, de eekhoortjes, die ijverig nootjes zochten, een egeltje dat onder de bladeren scharrelde en van de talloze paddenstoelen die je in het bos kunt vinden. Het begon wat te schemeren en opeens zag ik een heksenkring. Dat zijn geen heksen, maar dat is zo'n ronde kring van alleen maar paddenstoelen. En achter één zo'n paddenstoel zag ik iets bewegen. Eerst dacht ik dat het een vogeltje of iets anders kleins was, maar toen ik goed keek leek het wel of het armpjes en beentjes had. "Onzin!" besloot ik, kabouters bestaan niet ... of ... Ik keek nog eens goed. ... Nee, dat kwam omdat ik moe was. Ik zag rare dingen en ... "Hé jij daar!!! ... Ja, jij lange slungel !!!" hoorde ik. Nu werd het toch te gek! Een klein mannetje zien is één ding, maar hem ook nog horen. "Ben je doof soms?" riep het stemmetje. "N- nee hoor", zei ik een beetje verlegen, "maar ... maar wie ben jij?" "Wacht even", zei het stemmetje. "Doe eerst even je ogen dicht en stop je vingers in de oren" en zeg "ki liw nielk nedrow" Ik was zo verbaasd, dat ik zonder nadenken mijn ogen sloot en beide wijsvingers in mijn oren stopte en de spreuk uitsprak. En wat er toen gebeurde ... Niets, dacht ik, helemaal niets Nog geen tel later werd ik op mijn schouder geklopt en een vriendelijke stem zei: "Doe je ogen maar weer open hoor". Ik keek recht in het gezicht van een meneer die op Sinterklaas leek. Een oud gerimpeld gezicht, witte baard en twee vriendelijke ogen. Hij had alleen geen mijter op zijn hoofd en geen witte jurk met een

rode mantel aan. Toen ik verder rond keek zag ik dat er iets met het bos niet klopte.

De bomen waren wel heel erg groot en ik stond ergens onder met een witte stam en een rood dak. "Ik ben Stevenatius en wie ben jij?" zei het mannetje met een vriendelijke stem. Ik keek hem aan en wist niet wat ik moest zeggen, zo erg was ik onder de indruk van alle dingen om me heen. "Wees maar niet bang hoor", zei Stevenatius. "Je bent alleen een beetje gekrompen, kleiner geworden, snap je wel?". "Als je wilt mag je mee naar ons land onder de grond".

Langzaam kwam ik weer een beetje bij. "Dus jij bent een Lilliputter!" riep ik, met een gezicht alsof ik iets heel slims zei. "Nee dommerik, ik ben een kabouter, zo'n mannetje waar jullie volwassenen niet in willen geloven". "

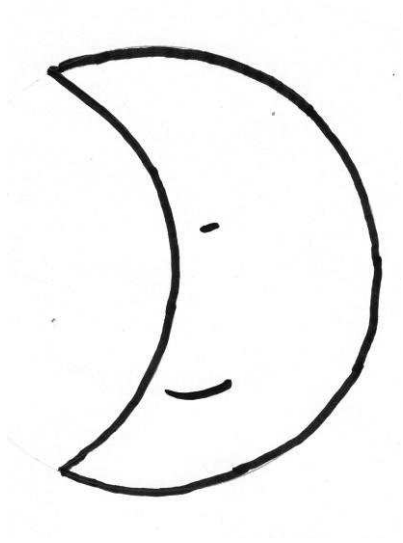
En omdat jij schrijver wilt worden, als je later groot bent, laat ik je vast van alles zien, zodat je dan geen onzin over ons schrijft, kapisch?" Dat laatste vond ik nogal vies klinken, maar ik durfde niet te vragen wat het was. Alsof een hondje tegen een boom ... nou ja, je weet wel.

Stevenatius pakte mij stevig bij de hand en nam mij mee naar de achterkant van de paddenstoel. Daar was een heel klein luikje, dat hij met een sierlijke zwaai open deed.

Een gat, een diep eng donker gat. "Na u" zei Stevenatius vrolijk en gaf me een ferme duw. Ik rollebolde het gat in en begon te schuiven. Ik merkte dat ik op een soort glijbaan zat en in een enorme vaart naar beneden gleed. In het begin vond ik het een beetje eng, maar toen het wat langer duurde vond ik het leuker en leuker worden. Langs de kanten waren overal lichtjes van vuurvliegjes en de baan was spekglad. Het leek wel of ik in een enorme achtbaan zat.

Maar het duurde lang en het ging steeds maar harder en harder en nóg harder. "Stevenatius" riep ik, "hoort dit zo hard te gaan?" "M-m" hoorde ik achter me. "En hoe lang duurt dit nog?" vroeg ik. Ik keek om en zag dat Stevenatius op zijn dooie gemak een boek zat te lezen. "Hoe lang dúurt het nog?" riep ik nog maar eens. De kabouter keek op en keek me aan. "We zijn er al hoor" zei hij. Toen ik omkeek zag ik dat we in een grote hal met prachtig glimmende en lichtgevende muren waren beland.

In de hal van de Koning.

We stonden stil in een heel grote helder verlichte hal met lichtgevende, glimmende muren. Door de hele ruimte zweefden miljoenen, misschien wel miljarden vuurvliegjes en er klonk zachte muziek. Zo lief en zacht als ik nog nooit gehoord had. “Het Station” zei Stevenatius nuchter. “We gaan verder met de elfentram”. Ik hoorde niet wat hij zei, want ik stond vol bewondering naar al dat moois om me heen te kijken. Plotseling voelde ik hoe ik omhoog gezogen werd. De kabouter zag mijn verbaasde gezicht en zei op dezelfde nuchtere toon: “De lift”. Boven zag het er ineens heel anders uit. In een donkere smalle ruimte zag ik de schaduw van een soort slee met dak, met daarvoor dieren. Wat voor dieren kon ik niet zien, want daarvoor was het veel te donker. “Instappen” zei Stevenatius. Ik stapte gauw in, maar ik vond er helemaal niets aan. Nog voor ik goed en wel zat scheurde het ding in een noodvaart weg, door een groot gat de buitenwereld in. En eindelijk, eindelijk leek alles weer een beetje normaal. Nou ja, ik zweefde wel hoog in de lucht in een soort slee met daarvoor zes muizen en naast me een kabouter die alweer in zijn boek zat te lezen, maar verder leek alles heel normaal. Zo vlogen we een poosje, tot ik vroeg: “Zeg Stevenatius, wat lees je eigenlijk?” “Een boek over de kabouters van vroeger, toen er nog vreselijk gevochten werd in ons land en de boze koning van het Noorden de elfen uit dreigde te roeien”. “Maar goed dat het allemaal voorbij is en jullie nog lang en gelukkig leven”, riep ik een beetje ondeugend. Nu keek Stevenatius op van zijn boek en keek mij lang en bedroefd aan. “Nee” zei hij uiteindelijk, “het is nog steeds niet voorbij”. De koning van het Noorden heeft elfen gezien in de Diamantenvallei en wil opnieuw vechten. Maar daar zal koning Goudhaar je straks wel meer over

vertellen.” Ik werd stil, heel stil en ik keek naar de enorme bossen, die onder mij voorbij gleden. Zo hier en daar zag ik een beekje en soms moest de slee omhoog om over een heel hoge berg te vliegen. Zo heel af en toe scheen de ondergrondse zon, die precies op de onze leek, door de wolken heen en dan leek het of het hele leven een groot feest was. Ik kon me dan ook niet voorstellen, dat er in dit prachtige land iets mis was.

Plotseling hoorde ik een harde diepe alles doordringende brul. De hemel werd zwart, de vogels werden stil, de vuurvliegjes hielden op met schijnen en de muizen voor de slee verlamden van schrik. “Wat is dat?”. “De koning van het Noorden”, zei Stevenatius. Hij heeft weer iets gezien dat hem niet bevalt en maakt zijn ongenoegen kenbaar. Eigenlijk zoekt hij gewoon ruzie met koning Goudhaar om weer te kunnen vechten.” Langzaam herstelde het bos zich weer. Vuurvliegjes begonnen weer voorzichtig te schijnen, de muizen gingen weer lopen, de vogels gingen weer te fluiten. Zelfs het water onder in de beek beneden mij, dat even stil had gestaan, begon weer voorzichtig te stromen.

Het duurde niet lang of we zagen in de verte het kasteel van koning Goudhaar. Een prachtig kasteel met mooie slanke torens en vlaggen, die vrolijk wapperden in de wind. Voor de ingang stond een schildwacht naar ons te zwaaien en de muizen wisten niet hoe snel ze naar het kasteel toe moesten rennen. Toen we voor het kasteel stonden zag ik dat het enorm groot was. Kilometers hoge torens, oneindig lange muren en twee reusachtige bevers als wachter. “Hoe hoog zijn die torens eigenlijk?” vroeg ik.

“Negenentwintig centimeter” zei Stevenatius. “Maar dat is nog korter dan een gewone liniaal. Je maakt een grapje”, zei ik tegen Stevenatius. . “Mag ik jou eraan herinneren, dat je zelf nog geen

drie centimeter hoog bent. Weet je nog. Vingers in de oren, ogen dicht en hopla, je was even groot als ik?" was het antwoord. Dat was ik even helemaal vergeten. Ik was nog kleiner dan mijn eigen pink. Ik liep achter Stevenatius aan het paleis binnen. Door een gang die steeds nauwer werd en ook een beetje scheef. De gang ging naar beneden en werd steeds maar smaller en gladder. Op het laatst was hij zo smal dat Stevenatius een touw om mijn middel deed en mij door de laatste spleet in een soort enorme ruimte te trekken. Zo op het eerste gezicht leek het op de kantine van een fabriek en misschien was het dat ook wel. Er zaten de meest vreemde wezens. Trollen, elfen, eekhoortjes, heksen, tovenaars, een bijenzwerm en nog veel, veel meer. Stevenatius zag dat ik een beetje bang was en zei: "Wees maar niet bang, dit zijn allemaal goede wezens, anders hadden ze niet door de spleet gepast". "En waarom ging dat bij mij dan zo moeilijk?". "Omdat jij niet in ons geloofde, voordat je van alles gezien had !" zei Stevenatius en ik hoorde aan zijn stem dat hij nog steeds een beetje boos op mij was, omdat ik vroeger niet in kabouters geloofde. "En nu?" "Nu ga je zitten en eten en hoor je vanzelf wanneer je bij de koning op audiëntie mag". "Wat is audiëntie?" vroeg ik. "Op bezoek" zei Stevenatius bits. Al gauw kwam er een elfje dat vroeg wat ik lekker vond. Ik zei dat ik dat niet wist en dat ze maar iets moest brengen. "U bent een mens?" vroeg ze. "Ja" zei ik en even later kwam ze terug met een glas waar iets geelachtigs in zat en een bord eten dat op trilpudding leek, maar dan niet zo doorzichtig en er kwam een warme damp vanaf. Hèèl voorzichtig nam ik een hapje van de trilpudding en ... wauauauauauaw!!! Wat was dat lekker!!! Het smaakte naar zoethout, dropveters, spekkies, chocoladepudding, suikerspin en patat tegelijk. Zo iets lekkers had ik nog nooit

geproefd. En de limonade. Mijn vader zei wel eens: "Dit is zo lekker, het lijkt wel of er een engeltje over mijn tong piest". Maar dit was zo lekker dat het leek of alle engeltjes tegelijk

Nou ja je snapt het wel. Toen ik weer op keek was Stevenatius verdwenen. Nergens meer te vinden. "Die is heel even weg" dacht ik, maar toen hij na een uur nog niet terug kwam werd ik ongerust. Ik riep het elfje dat mij die lekkere dingen gegeven had en vroeg of ze misschien wist waar Stevenatius was. "Die is naar zijn broer. Hij komt voorlopig niet meer terug. Maar dat is helemaal niet erg hoor", voegde ze er geruststellend aan toe. Geruststellend was het niet, maar wat kon ik er aan doen? Niets dus. Een lange, dunne tovenaarsvrouw, die mijn bezorgde gezicht zag, kwam bij me zitten en vroeg wat er aan de hand was. Ik vertelde hem het hele verhaal.

